

2 SKYRIUS:
ABRAOMAS

לְאֵלֹהֵי יְהוָה שָׂךְ קָרָא קִיָּה וַיֵּד
וַיְהִי בַּיּוֹם אֶחָד: פַּי אָמַר אֵל

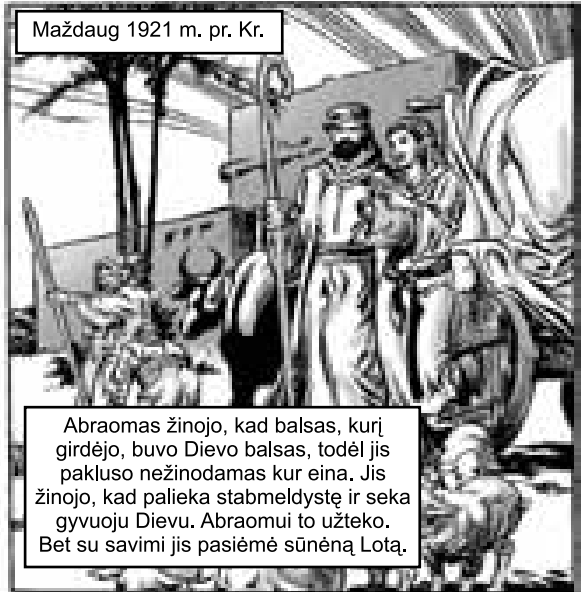
Buvo vienas vyras vardu Abraomas, kuris netikėjo, kad statulos buvo tikrai dievai. Jis žinojo, kad Dievas buvo kūrėjas ir negalėjo būti garbinamas per stabus.

Dievas kalbėjo jam sakydamas: „Palik šį stabų miestą. Palik visą savo šeimą, šalį ir Aš tau parodysiu, kur eiti. Aš padarysiu tave didžios tautos tėvu. Aš laiminsiu tuos, kurie tave laimina ir prakeiksi tuos, kurie tave prakeikia. Tavyje bus palaimintos visos žemės tautos.“

Ar Abraomas galėjo būti pažadėtasis vaikas, kuris sunaikins nuodėmę ir mirtį?

Maždaug 1921 m. pr. Kr.

Abraomas žinojo, kad balsas, kurį girdėjo, buvo Dievo balsas, todėl jis pakluso nežinodamas kur eina. Jis žinojo, kad palieka stambeldystę ir seka gyvuoju Dievu. Abraomui to užteko. Bet su savimi jis pasiėmė sūnėną Lotą.

Abraomo kelionė atvedė jį į Kanaano šalį. Ten Dievas kalbėjo jam:

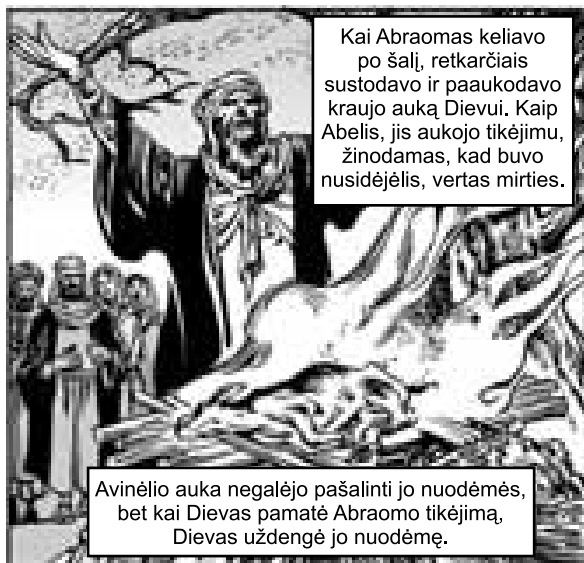
Abraomai, eik per šį kraštą nuo vieno galo iki kito. Aš atiduosiu visą Kanaano šalį tavo palikuonims. Tu turėsi tiek palikuonių, kad jų negalima bus suskaičiuoti. Jų bus daug kaip žemės dulkių.

Sara, Dievas pasakė man, kad po visų šių metų tu turėsi vaikų.

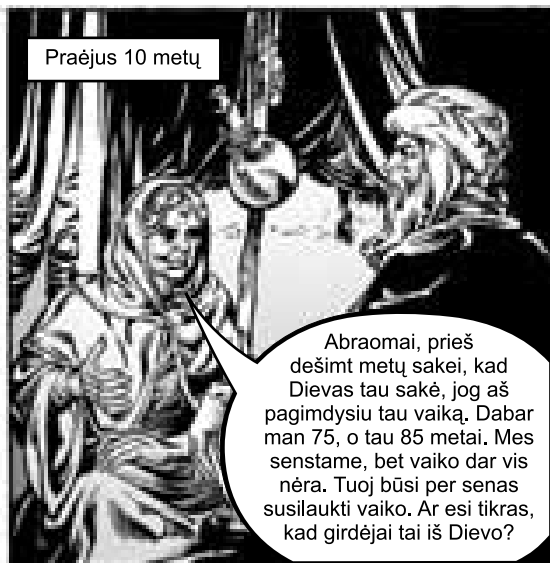
Tu žinai, kad aš niekada negalėjau turėti vaiko ir dabar jau praėjęs vaiku gimdymo amžius. Kaip galiu turėti vaikų?

Dievas pasakė, kad turėsi.

Kai Abraomas keliavo po šalį, retkarčiais sustodavo ir paaukodavo kraujo auką Dievui. Kaip Abelis, jis aukojo tikėjimu, žinodamas, kad buvo nusidėjėlis, vertas mirties.

Avinėlio auka negalėjo pašalinti jo nuodėmės, bet kai Dievas pamatė Abraomo tikėjimą, Dievas uždegė jo nuodėmę.

Praėjus 10 metų

Abraomai, prieš dešimt metų sakei, kad Dievas tau sakė, jog aš pagimdysiu tau vaiką. Dabar man 75, o tau 85 metai. Mes senstame, bet vaiko dar vis nėra. Tuoj būsi per senas susilaukti vaiko. Ar esi tikras, kad girdėjai tai iš Dievo?

Žinau, kad Dievas kalbėjo, bet nesuprantu kodėl taip ilgai užtruko. Jis sakė, kad būsiu didžios tautos tėvas, bet viskas, ką turiu yra senas kūnas, sena žmona, kuri negali turėti vaikų ir didelė kaimenė avių.

Nebijok, Abraomai, Aš esu tavo skydas ir labai didelis atlygis.

Kokį atlygį man duosi, jei aš neturiu vaiko?

Tu ir Sara turėsite vaiką.

Ateik Abraomai, Pažvelk į dangų ir, jei gali, suskaičiuok žvaigždes. Tiek bus tavo palikuonių.

Aš tikiu, kad įvyks tai, ką tu sakai.

Kadangi tu tiki manimi, Aš įskaitysiu tavo tikėjimą teisumu. Žinok, kad tavo palikuonys bus ateiviai svetimame krašte. Po 400 metų vergijos, Aš nubausiu tą tautą ir tavo palikuonys išeis su dideliu turtu. Tada jie sugrįš čia ir apgyvendins šią šalį.

Abraomui buvo 86 metai, kai gimė Izmaelis. Tuoj po Izmaelio gimimo Abraomas buvo per senas duoti vaikų. Ar Izmaelis būtų Dievo pažadėtas vaikas Abraomui? Bet Dievas sakė, kad vaikas atsiras per Abraomą ir Sarą.

Kaip gali Dievas išpildyti pažadą, jei tiek Abraomas, tiek Sara yra per seni turėti vaikų?

Kai Izmaeliui buvo trylika metų ir Abraomui 99 metai, Dievas vėl jam kalbėjo.

Abraomai, Aš esu Visagalis Dievas. Daryk viską, ką liepiu ir nenusidėk. Kaip anksčiau esu sakęs, Aš padauginsiu tavo palikuonis ir tu būsi daugelio tautų tėvas. Sudarysiu sandorą su tavimi ir tavo palikuonimis.

Tavo palikuonims atiduosiu Kanaano šalį amžinai nuosavybei. Sara pastos, ir kaip žadėjau, pagimdys vaiką. Tą, kuris bus daugelio tautų vadovu.

Cha, cha. Kaip tai gali būti? Dabar man 99 metai, o Sarai 89. Mano kūnas nedaug tesiskiria nuo mirusio. Negalime susilaukti vaikų. Prašau leisk Izmaeliui būti pažadėtuojau vaiku.

Ne, kaip nuo pradžių esu sakęs, tu ir Sara turėsite savo vaiką, iš jūsų pačių kūnų. Palaiminimų pažadas bus perduotas per jį, o ne Izmaelį. Po metų Sara pagimdys berniuką.

Ar tai įmanoma?...
Taip! Tas Dievas, kuris sukūrė žmogaus kūną, tikrai gali paimti du senus, apmirusius kūnus ir padaryti juos vėl vaisingais...
Žinoma. Dievas gali tai padaryti!

Po keleto dienų pasirodė trys vyrai iš dykumos. Neatrodė, kad jie būtų keliavę toli. Nei buvo panašūs į vietinius. Jie buvo stiprūs, pasitikintys ir nesenstantys.

Abraomas stebėjo juos artėjančius ir žinojo, kad jie buvo kitokie. Bet tai, ko jis nežinojo, buvo tai, kad šie svečiai buvo ne iš šio pasaulio.

Du iš jų buvo teisingi angelai ir trečiasis buvo pats Dievas, pasirodantis angelo pavidale, kad galėtų kalbėti su Abraomu. Abraomas išėjo jų pasitikti.

Abraomai,
tavo žmona Sara
turės sūnų.

Chi, chi, chi

Būdama
pasenusi ir
Abraomas dar
senesnis, ar gi
dar turėsiu
malonumą?

Kodėl Sara juokiasi,
kai Dievas sako, jog ji
pagimdys vaiką?

Aš nesijuokiau.

Tu juokeisi.
Tu netiki. Ar yra kas nors
per sunku Dievui? Aš ateisiu dar
kartą, kai tau bus tinkamas metas
pastoti ir tu turėsi vaiką.

Sodomos ir
Gomoros nuodėmė
labai sunki. Aš sunaikinsiu
kiekvieną žmogų abejuose
miestuose - vyrus, moteris
ir vaikus.

Ar pasakyti
Abraomui ką ketinu daryti?
Jis taps daugelio tautų tėvu ir
mokys savo vaikus ir anūkus
paklusti man.

Taip, jam
reikia žinoti.

Bet ten
gyvena mano
sūnėnas Lotas
su šeima!

Dievas buvo žadėjęs, kad Sara turės vaiką. Abraomas ir Sara pradėjo jausti seniai pamirštų aistrų pabudimą.

Abraomai, kas tau atsitiko? Jau daug metų tu nežiūrėjai į mane...taip.

Tai buvo stebuklas! Po trijų mėnesių visi žinojo, kad Sara nešiojo vaiką!

Taip kaip Dievas sakė, mes pavadinsim jį Izaoku (kuris reiškia juoka). Jis bus didžios tautos tėvu.

Taip, kai Dievas pasakė mums, kad pagimdysiu vaiką, tai prajuokino mane. Kas būtų patikėjęs, kad sename savo amžiuje aš žindysiu savo pačios vaiką?

Dievas ištesėjo pažadą. Jis visada ištesi.

Izmaelis, Abraomo sūnus iš Hagaros dabar buvo keturiolikos metų ir jis nekentė naujagimio.

Mažasis kvailys tyčiojasi iš manęs. Aš nelaikysiu to egiptiečio tuose pačiuose namuose su mano Izaoku.

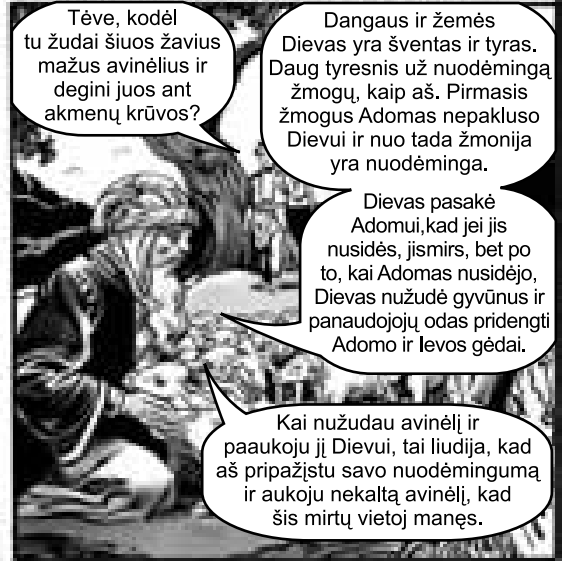

Išmeskit tarnaitę moterį ir jos sūnų. Jie negaus jokio palikimo kartu su Izaoku, pažadėtuojau vaikui.

Dievas kalbėjo Abraomui ir sakė: „Sara teisi. Išsiušk Hagarą ir Izmaelį. Izmaelis nebus bendrapaveldėtojas su Izaoku. Tegul tai neliūdina tavęs; Aš jais pasirūpinsiu. Kadangi Izmaelis tavo sūnus, padarysiu, kad iš jo kiltų didi tauta taip pat. Bet pažadėtasis išlaisvintojas, tas kuris nugalės Šėtoną, kils iš Izaoko, ne Izmaelio.“

Izmaelis išaugo ir tapo visų arabų tėvu, tuo tarpu Izaokas užaugo ir tapo visų žydų tėvu. Arabai ir žydai yra pusbroliai.

Nors Abraomas žinojo, kad jis pakluso Dievui, tai turėjo nuliūdinti jo širdį ir rankos turėjo drebėti, kai jis darė įprastas procedūras, kaip aukodamas deginamąją auką.

Jis surišo savo sūnaus rankas ir kojas ir paguldė jį ant aukuro. Kitas žingsnis buvo smeigti peilį į gerklę.

Su tikėjimo malda Dievui Abraomas pakėlė peilį. Kai jis ruošėsi smeigti, jis staiga išgirdo balsą iš dangaus:

Abraomai!
Abraomai!
Nesužeisk
vaiko.

Dabar žinau,
kad pasitiki manimi,
kadangi tu norėjai paklusti
netgi atiduodamas man
savo vienintelį sūnų.

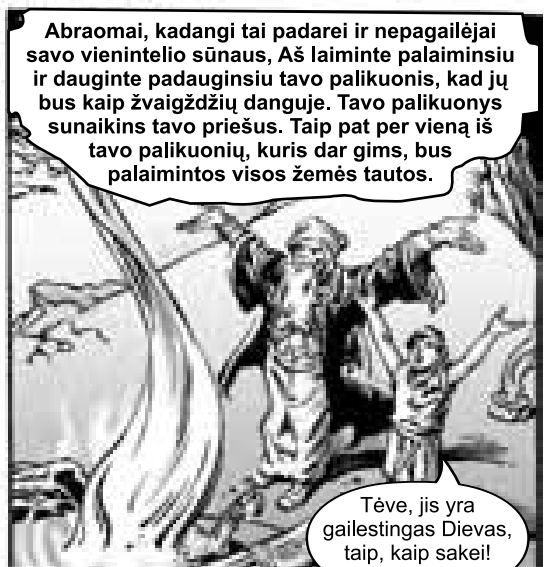

Kai Abraomas pažvelgė aukštyn, jis pamatė aviną, įstrigusį į tankų krūmokšni.

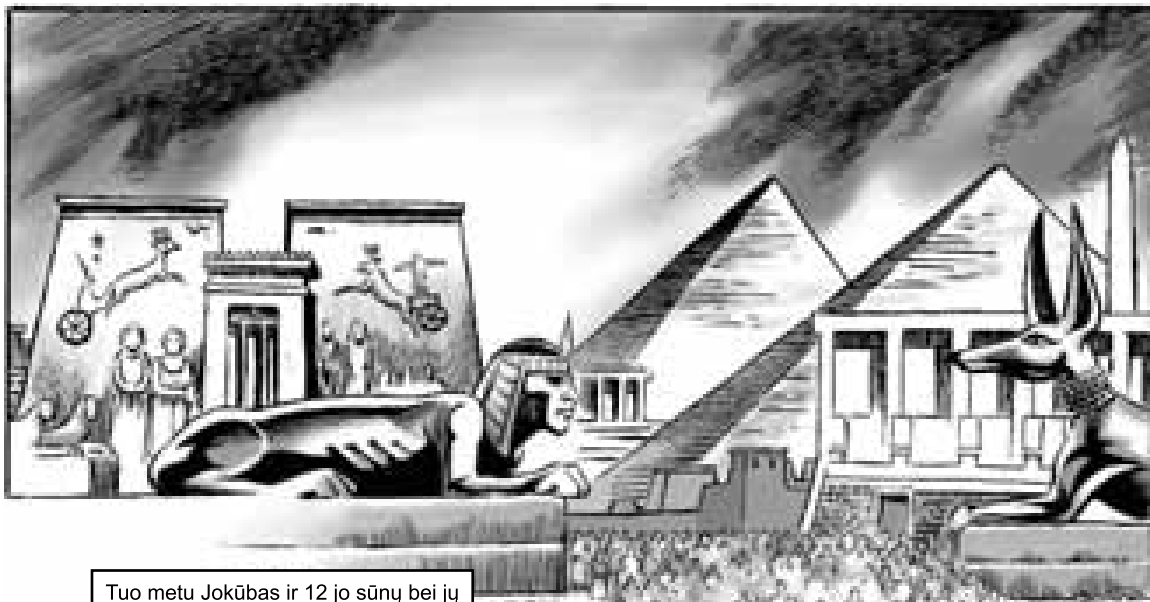

Tėve,
pažiūrėk,
Dievas parūpino
aviną vietoj
manęs.

Abraomai, kadangi tai padarei ir nepagalėjai savo vienintelio sūnaus, Aš laiminte palaiminsiu ir daugintę padauginsiu tavo palikuonis, kad jų bus kaip žvaigždžių danguje. Tavo palikuonys sunaikins tavo priešus. Taip pat per vieną iš tavo palikuonių, kuris dar gims, bus palaimintos visos žemės tautos.

Tėve, jis yra
gailėstingas Dievas,
taip, kaip sakei!

Tuo metu Jokūbas ir 12 jo sūnų bei jų šeimos ėjo į Egiptą, kur jie galiausiai taps vergais. (1875 m. pr. Kr.)

Jokūbo dvylika sūnų tapo dvylika Izraelio giminių.

Izmaelis turėjo dvylika sūnų kunigaikščių ir tapo jie arabais.

Jokūbas, Izaoko sūnus, turėjo dvylika sūnų.

Izmaelis

Abraomas

Izaokas
1896 m. pr. Kr.

Jokūbas
1836 m. pr. Kr.